

PISAN ALIT MOLITVA GOSPODINA FRANČISKA PETRARKE
OD DIVE MARIJE BOGORODICE PRIČISTE
po Frani Božičevića u veras čestito stumačena počinje

Kolince parvo

Divice, svitlostju sunčenom ka sivaš,
Krone Tve lipostju zvezd ures dobivaš,
Izvarsnomu toko Suncu ka draga bi
Nada svim visoko bitjem da Te obljudi,
Tvu pisan rad bih pet dostojno ja moći, 5
Da ne umim počet prez Tvoje pomoći,
Prez onoga, toje, ljubeć ki se stavi
U Tebi, sve moje grihe da podavi.
Sazivam sad onu ka se vazda ozove,
Divicu prislavnu, tko ju s virom zove. 10
Nevoljnih nevolju nigdar nis' zabila,
Zato Te ja molju: molbi mi bud' mila;
Čekat mi se velja, jur osuš' ma lica,
Zasve jer sam zemlja, Ti s' neba kraljica.

Kolince drugo

Divice, mudrostju svih divic najviša, 15
Od broja vridnostju lipoga najlipša,
Pače si Ti parva svih divic blaženih,
Duhov um dobiva razum Tvoj nebeskih,
Stanoviti šćitu, kojim se zamitje
Od smarti na svitu, tojer od nesritje, 20
Pod kim se ne biži samo, da kraljuje,
Ne samo se tiši, da svak obiluje,
Pokoju ludoga pohotin'ja slatki,
Ali t' umarloga, tlapimo san na ki,
Obarn' oči k sluzi na križ plačno kimi 25
Videć sinka u tuzi svitu grih odnimi,
Stan'je me sumnjivo svarni na pravi put,
Prez uma jer, Divo, na svit grem pod Tvoj skut.

Kolinca treto

Divice priprosta, sa svih stran pričista, Priklonstvo ke dosta krotčinom procvita,	30
Rojen'ja slatkoga Ti si hći, Ti s' majka, Života s' ovoga svitlost, dika rajska.	
Po Tebi sinak Tvoj i sin Otca s nebes Darova nam pokoj blaženstva ter ures.	
O svitli prozore nebeske visine,	35
Liplja si pri zore Danica ner sine.	
Gospoje, meu svimi zemaljskoga okola Pitoma, nad kimi Ti s' vojak od kola,	
Izabrana Ti si, svarh Tebe blagoslov Izkoči najlipši, Divo, Gospodinov,	40
Evin plač u radost vid nam Ti promini: Gospe, Tvoju milost da stignem, učini.	

Kolinca četvarto

Divice prisveta, puna sve radosti, Prez griha začeta, tuge ter žalosti,	45
Uzajde na nebi zacić umiljenstva, Od kud mojoj molbi dar poklon' milost Tva!	
Ti s' ona rodi ka milosardja riku, Dobrote s' razlika svitlost, pravljaju ku	
Svit ov da veseli, postavljen u tmasti, Gorki ter dreseli, pun svake propasti.	50
Imena tri slatka, slovuća na nebi, Nevista, hći, majka, skupila s' u sebi.	
Sinak Tvoj poniži sam sebe jer toko, Svit ov naš odriši, grihom spet žestoko;	
Čin' njega da rane, prislavna Gospoje, Život moj obrane, dušu s njim tokoje.	55

Kolinca peto

Divice, prilike na svitu ni kojoj, Jer časti ter dike sve su skupom u njoj,	
Ures ke primili nebesa užeže, Ni parva ku dili ni druga doseže,	60

Svete misli Tvoje, milostivi pogled,
 Počten'je tokoje neockvarnjeno pored,
 Suzami prolitja, moljen'ja prid Trojstvo,
 Plod Tvoj da procvita, smili se Božastvo.
 Po Tebi život moj može biti vesel: 65
 Molju, daj mi pokoj, da već nisam dresel.
 Uzveliča gdi grih, milost uzveličaj:
 Klečeć na kolinih, Divo, me pogledaj.
 Brez mornara ma plav vrimenom zlim jidri,
 Čin' k portu da uprav došad surga sidri. 70

Kolinice šesto

Divice, Tva dila stvoriše po sve dni
 Bogu da si mila, Tvoj ures i slavni,
 Ufan'je mornarsko strašnoga srid mora,
 Sunce si njih žarko, njih si draga zora.
 Valovite moći pogledaj, u koj sam 75
 Prez reda srid noći; gore je da sam sâm.
 S vitrom me daž kropi, valom me val tira,
 Tmast i strah me topi, plav more požira.
 Pod krilom da Tvojim duša moja vid' se
 Grišnica, ne tajim, ufa li shranit se. 80
 Neprijatelj čin' moj mnom da se ne smije,
 Za dat mi nepokoj, sa mnom ki boj bije.
 Spomen' se Božastvo put našu da vaze
 U čisto Tve divstvo prez telesne staze.

Kolinice sedmo

Divice, kolike suze sam ja prolil 85
 I zaman razlike molbe sam potratil,
 A to sve za šćetu moju tere muku,
 Mu volju prokletu, žalost i bol gorku.
 Od matere povit pokle sam ja pao
 Na saj nesrićni svit, ajme meni, jao, 90
 Ljubil sam ništore ner lipost umarlu,
 Jak prosvit od zore ka projde u harlu.
 Posvećena Divo, žalosno vele ka
 Moljaše pri drivo križa Tvoga sinka,

Moli za me Ti sad, vrime je najzadnje, 95
 Odnem' Ti meni jad i tuge svakdannje.
 Kako perna strila dni su moji prošli,
 Evo smart nemila, grisi su s njom došli.

Kolinca osmo

Divice, ku toko ljubih ja, zemlja je.
 Uzvisih visoko, hvaleć je, glas njeje, 100
 Sva lita potratih zamani cvileći
 U taščad obratih život moj želeći.
 Stope nje kud godir kreniše se, brojah,
 U noći, nebog, mir ni tud ne nahojah.
 Stran puta bih zašal bludeći u nesvist, 105
 Blaženstvo ja našal mnjah da sam na saj svit.
 Slideći takov put dobil sam vid ništor:
 Pun grihov nabrah skut, a njoj glasa prikor.
 O naša božice, ka vazdi svaka mož',
 Nebeska kraljice, Ti me gorka pomoz', 110
 Tako da dobude plačni sluga zdravje,
 A Tebi se sbude, Divice, počten'je.

Kolinca deveto

Divice, sve moje postavih u koju
 S ufan'jem želin'je, korist i svu svoju,
 Znam da mož' i hoćeš Ti meni pomoć dat, 115
 U najzadnju boles milost mi Tvu ne krat';
 Ne gledaj tko sam ja, misli Božju diku,
 Koja se dostoja dat mi svu priliku;
 Ne smišljaj me bitje kala zemljenoga –
 Al ne znaš stvoren'je da sam sina Tvoga? 120
 Zasve jer Medusa stvori me u kamen,
 Hlepi moja duša milosti Tve zlamen.
 Dobrih suz i svetih rika čin' izajde
 Od očiju mojih, čin' grihom lik najde
 Kajan'je me, tuge, žalosti ter plači, 125
 Molim, Tvoga sluge tamnosti potlači.

Kolinca deseto

Divice priklona, prez svakoga oholstva, Izvarsno dostojna rajskoga blaženstva, Općenoga ljubav početka Te kreni, Taščine svu nesdrav sartca mi izkoreni.	130
Pomiluj sasvima mojega skrušen'ja, Svaki grih odnima dilo ponižen'ja. Jer ako ja gnjile smrad ljubih pomnjivo, Od Tebe primile ča ću činit, Divo, Ka si svita slava, svih nebes počten'je,	135
Vesel'je Božastva, grišnikov ufan'je? Život moj hudobni, nepočten i taman, Malo vridan, mlobni, kala pun, nedvoran, Misleć to u sebi, pamet mi sva tarne, Čin', Divo, po Tebi život moj uzkarsne.	140

Kolinca jedanaesto i napokonje

Divice, darijem imenu Tvomu ja Um, misli s pisan'jem, jazik, uzdihan'ja, Suz mojih prolitje, sartce s njimi željno, Neprudno dobitje, živiljen'je nevoljno.	145
Obarnul pokle sam me želje sve k Tebi, Da hoćeš, uzdan sam, prijati me k sebi. Krivi put obarni, Divo, moj na bolje, Blizu jest dan čarni, strašno ki me kolje; Napast me svud tira s godišći, ka lete, Na vrata dopira strah smarti proklete,	150
Grize me smart i svist, priporuč' me Tvomu, Jer nemoć moju viš, sinku jedinomu, Pravomu človiku, Bogu tojer s njime, Da s mirom uviku duh moj k sebi prime.	

Finis

*Prema rukopisu u Arhivu HAZU (sign. I b 121)
za tisak priredio Bratislav Lučin*